

## ARKAMIZDA EN ÖNEMLİYİ UNUTMAYALIM

Her keder ve sıkıntı bayatlamış mutluluklarımızı süpürür, temizler. Bir keder gelip çattığında yepyeni hoşnutlukları bekle. Keder de, sıkıntı da emanettir. Gelir yaşanır ve gider. Hoşnutluk, fark etmeye bağlıdır. Fark etmek ancak zıtlıkla mümkündür. Her gün et yemek, bal yemek insana ne kadar haz verebilir ki? Ne sürekli açık elle, ne de sürekli kapalı bir el insan için hoşnutluktur. İnsan için hoşnutluk hem açılan el, hem de kapanan eldir. Yoksunluk, sahip olduğumuzda alacağımız haz için bizi hazırlar. Dolayısıyla bir nimettir. Ve işte yaşanan ve yaşadığımız her haz, bize en önemliyi unutmaya hatırlatır. Malum çocuğunu mağarada unutan kadın hikâyesinde olduğu gibi.

Kadın kucağındaki çocuğuyla mağaranın önünden geçerken içeriden bir ses duyar.

“ İçeri gir ve ne istersen al, ama en önemli olanı unutma! Ayrıca sen çıktuktan sonra kapının bir daha asla açılmayacağını da dikkat al!”

Kadın mağaraya girer ve büyük bir servetle karşılaşır Masanın üzerindeki altın ve mücevherleri görünce şaşkına döner, çocuğunu yere bırakarak hemen büyük bir hırsıyla masanın üzerindeki toplama başlar. Bu sırada o esrarengiz ses yine duyulur.

“ Yalnız sekiz dakikan var”

Sekiz dakika çabuk geçer, kadın toplamış olduğu kıymetli mücevherlerle ve altınlarla aceleyle mağaranın dışına koşar, kapı da kendiliğinden kapanır. Bu arada çocuğunu içeride unuttuğunun farkına varır ama kapı bir daha açılmamak üzere kapanmıştır artık.

Aynı şey çoğu kez bizim başımıza da geliyor. Bu dünyada yetmiş- seksen yıllık ömrümüz vardır, o da nasipse tabii. Bir ses daima bize, “ Sakın en önemli şeyi unutma!” der gibidir. Önemli olanlar manevi değerler, inançlar, aile, dostlar ve hayattır. Ancak kazanç hırsı, mal toplama hırsı, makamların zirvesine tırmanma hırsı bizi öylesine büyüler ki, çoğu zaman en önemli şeyleri bize unutturur, arkamızda bıraktırır. Tıpkı kadının çocuğunu mağarada bırakarak çıktığı gibi. Yüce peygamberimiz: “ **Kişinin malı, yiyip içtiği ve beraberinde götürdüğüdür.**” buyuruyor. Yine Allah Resulü: “ **İnsanlar ölüdür, ancak öldükten sonra dirilir**” buyuruyor. Çocuğunu unutan annenin yüzüne kapanan mağara kapısı gibi,

yetmiş- seksen yıllık ömür hitam bulunca dünya mağarasının kapısının kapandığı gibi. Orada dünya mağarasında unuttuğumuz karşımıza çıkacak. Arkamızda yığınla bıraktığımız mallar, şaşalı koltuklar ve makamlar değil. Bu nimetleri Allah'ın rızası ve hoşnutluğu dâhilinde kullanmışsak onlar çıkacak karşımıza. Bu nimetleri heva ve hevesimize kullanmışsak vay ve veyl halimize: Hümeze 2-4: “ **O ki malı topladı ve onu ( hep) saydı. Malı kendisine ebedi kılacak sanıyordu**” Evet o gün arkada dünya dolusu malı olsa bir anlam ifade etmeyecektir. Yine Nebe suresi 40: “ **Şüphesiz ki sizi yakın bir azapla uyardık O gün kişi kendi elleriyle önceden gönderdiği ( amel ) ni görür ve kafir ‘keşke toprak olsaydım’**”der.

Gelin dostlar dünyada iken en önemli dostu Rabbimizi unutmadan yaşayalım. Haşr 19: “ **Allah'ı unutan ve Allah'ın da kendilerini unutturduğu kimseler gibi olmayın ...**” buyuruyor. Biz dünyada iken kalbimizi mal, makam hırsıyla doldurur, buradaki işlerimizi Rabbimizin ve halkımızın hoşnutluğunda değil de, kendi heva ve hevesimiz yolunda kullanırsak tekrar veyl ve vay halimize. Mal ve maddi hırsalar kalbe değil, cebe konacak metadır. Kalbe girecek ise Ra'd 28 “...Bilesiniz ki, kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur.”

Geliniz kalbimizi hem dünyada, hem ahrette kalbimizin huzur bulacağı Rabbimizle dolduralım. Son nefesimizi verip mağaraya (Mezara) girerken en önemliyi ( Rabb'imizin hoşnut olacağı amellerimizi) arkamızda unutmayalım. Annenin çocuğunu mağarada unutup da elindeki altın ve mücevherlerin sevinç yerine acıya dönüşmesi gibi, acılarla karşılaştığımızda “ **Keşke taş toprak olsaydım**” ağıdıyla pişmanlık duyup çırpınmayalım.

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin Bu hafta Manisa Gediz Anadolu Lisesi Müdürü Sayın Bülent TONOZ Beyin davetiyle, Gediz Anadolu Lisesi öğrencileriyle beraberdi.